

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Enten - Eller. Første del

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. III. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ee1-txt-shoot-id90bb8e71-1a04-4eef-a207-f96292ed9875.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Stundom læser jeg Noget høit for Cordelia; i Almindelighed meget ligegyldige Ting. Edvard maa som sædvanligt holde Lyset; jeg har nemlig gjort ham opmærksom paa, at det var en meget god Maade, paa hvilken man kan sætte sig i Rapport til en ung Pige, at laane hende Bøger. Han har ogsaa vundet Adskilligt derved; thi hun er ham ret forbunden derfor. Den, der vinder mest, er mig; thi jeg bestemmer Valget af Bøger og staaer bestandigt udenfor. Her har jeg en viid Tumbleplads for mine Observationer. Jeg kan give Edvard hvilke Bøger jeg vil, da han ikke forstaaer sig paa Litteratur, jeg kan vove, hvad jeg vil, i hvilket som helst Extrem. Naar jeg nu kommer sammen med hende om Aftenen, da tager jeg ligesom tilfældigviis Bogen i Haanden, bladrer lidt i den, læser halv høit, roser Edvard for hans Opmærksomhed. Jeg vilde ved et Experiment iaftes forvise mig om hendes Sjæls Spændkraft. Jeg var raadvild, om jeg skulde lade Edvard laane hende Schillers Gedichte, for at jeg tilfældigviis kunde støde paa Teklas Sang, der skulde forelæses, eller Bürgers Gedichte. Jeg valgte det Sidste, fordi især hans Lenore dog er lidt overspændt, hvor skjønt den end ellers er. Jeg slog Lenore op, læste dette Digt høit med al den Pathos, der var mig mulig. Cordelia var bevæget, hun syede med en lilsomhed, som var det hende, Vilhelm kom at afhente. Jeg standsede, Tanten havde hørt til uden synderlig Deeltagelse; hun frygter sig hverken for levende eller for døde Vilhelmer, er desuden heller ikke Tydsken ganske mægtig; fandt sig derimod ganske i sit Es, da jeg viste hende det skjønt indbundne Exemplar og begyndte en Samtale om Bogbinder-Arbeide. Min Hensigt var at tilintetgjøre hos Cordelia Indtrykket af det Pathetiske i samme Øieblik, som det var vakt. Hun blev lidt angst, men det var mig tydeligt, at denne Angst ikke virkede fristende, men unheimlich paa hende.